

Пролог

Село мое, оставям те, аз заминавам*

Лучия опря чело в стъклото и се загледа в пейзажа. Искаше добре да го запечата в ума си и да го отнесе със себе си. Радваше ли се, че заминава? И тя не знаеше. Но нямаше как да не я заболи, докато таксито се движеше и тя виждаше отдалечаващи се в светлината на зората така познатите ѝ къщи, църквата, градината на баба ѝ и морето там долу. Да, най-много щеше да ѝ липсва морето на Сицилия. И плажът, който тя като дете наричаше „плажа на костенурките“, най-красивият по цялото крайбрежие на Сикулиана**. И шумът от стъпките на баща ѝ, уханието от жасмина на баба ѝ Марта, вкусните аромати, които още от сутринта се носеха от кухнята ѝ. А, да! И Розарио. Естествено, щеше да усеща и неговата липса. Обаче малко отдалечаване със сигурност щеше да е от полза и за двамата, каза си тя, и отново се загледа в хоризонта и в ивицата море, която все повече се смаляваше. Обзе я чувство на безпокойство, едно почти физическо усещане, което от стомаха ѝ се качи до гърдите. Но не се спря, а продължи сякаш беше отрова, която от корените на растение се разпространява бавно и безпощадно чак до най-високото му листо.

* „Paese mio ti lascio e vado via“ – стих от песента *Che sarà* на популярната италианска музикална група „Рики е Повери“ (на ит. *Ricchi e poveri*, букв. „Богати и бедни“), основана през 1967 година в Генуа. – *Б.нр.*

** Сикулиана на ит. и на сицил. *Siciliana* е градче и община в провинция Агридженто, остров Сицилия. – *Б.нр.*

Почувства се несигурна както никога до сега. Ами ако всичко това беше една лудост? Сети се за думите на баща си: „Какво ще правиш там?“ – беше я попитал предния ден на верандата у дома, прекъсвайки песента на щурците, с поглед, вперен в овощната градина с цитрусови дръвчета, сякаш търсеше там отговор. „Три месеца в някакъв вестник... да правиш какво? За какво ти е? Да, Рим е Рим, но твоят живот е тук. И животът ти тук никак не е лош, нали?“ Наистина, в това отношение баща ѝ беше прав: семейството им беше заможно, а това на Розарио още повече. Той беше син на кмета на Сикулиана, а това не беше малко. Очакваше го едно спокойно, охолно и обещаващо бъдеще. „Не знаеш ли, че който много иска, накрая остава с празни ръце? – продължаваше баща ѝ неуморната си реч срещу каквато и да е промяна. – Хубава си, умна си, родена си в семейство, за което много хора ти завиждат. А ти какво правиш? Искаш да се занимаваш с глупости като някакво капризно момиченце? Знаем, че си твърдоглава, винаги си била такава и като си наумиш нещо, няма кой да те разубеди... Но запомни, че скоро ще трябва да се научиш да си седиш на мястото и да се държиш като зряла жена. Затова отивай, върви, щом искаш, докажи, каквото трябва да доказваш, обаче в края на тези три месеца се върни у дома и започни да живееш истински живот.“

Лучия не понасяше, когато той ѝ говореше така. Искаше ѝ се да му отговори категорично какво желяе тя, а не все с тези уклончиви думи и добри маниери. Искаше ѝ се да му каже, че греши, че това не е каприз, а мечтата за живот, която най-накрая щеше да се осъществи. В същото време ѝ се свиваше сърцето, като го виждаше толкова огорчен. Искаше ѝ се да му се извини за това, че му причинява толкова притеснения, че му проваля плановете, които е имал за единствената си обична дъщеря. Искаше ѝ се да му каже всичко това, но не можа и дума да продума. Той я гледеше със строг и пълен с разочарование поглед, докато нейните очи вече се пълнеха със сълзи. Накрая

тя си тръгна, за да не се разплаче като дете. Защо баща ѝ не можеше да разбере колко важно за нея е това пътуване? Да, той имаше други планове за дъщеря си, но наистина ли беше толкова трудно да разбере нуждата ѝ да замине поне за малко? *Ами ако той беше прав?* Сега, докато седеше в таксито, съмнението все повече я изпълваше.

Как щеше да се справи в столицата тя, която дори нямаше смелост да отговори на баща си? Тя, която не беше в състояние да обясни така, че да я разберат хората, които я обичат? Отново се почувства несигурна. И в отчаянието си направи единственото нещо, което можеше да направи. Обади се на баба си.

– Ало? – отговори един весел глас.

– Бабо? Притеснявам ли те?

– Не, скъпа, как така? Как ти хрумна? Ти никога не ме притесняваш.

– Какво правиш? – попита я, като подсмръкна с нос.

– Не казвай на никого, но се приготвям да правя йога – отговори баба ѝ със заговорнически глас.

– Йога? – Лучия не можа да не се усмихне.

– Смей се, смей се! Това е най-добрият начин човек да започне деня, влизам в хармония със стихииите и... трябва да опиташ и ти! После ще ида да напазарувам и ще се захвана с готвенето. Днес е четвъртък.

– О, да, ще дойдат приятелките ти да играете карти!

– Точно така, скъпа! Добрите навици трябва да се поддържат; когато стигнеш моята възраст, ще се научиш да ги цениш...

– Все едно слушам татко!

– Баща ти? Ама моля ти се! Ти си млада, засега е по-добре да не се интересуваш от навици и да правиш онова, което ти казва сърцето. А щом сърцето ти казва да се качиш в таксито и да идеш на летището, е добре за теб, нали?

– Наистина ли мислиш така, бабо? – Лучия се усмихна. Както винаги баба ѝ Марта беше разбрала душевното ѝ състояние, без тя и дума да каже.

– Разбира се! Какво има, скъпа, страх ли ти е?

– Ами, ако татко е прав? Ако наистина съм надценила силите си?

– Чуй ме, скъпа! Помниш ли, когато беше дете, не искаше дори и да чуеш да доближиш морето? А сега обожаваш да плуваш. Виждаш ли, никога не трябва да позволяваме на страха да ни спре? Помни, че си силна! А, и между другото, това е възможност да го докажеш на тази дебела глава, баща ти.

– Какво ще правя без морето? – попита Лучия внезапно.

– Е, голяма работа! Морета има навсякъде, Италия нали е полуостров! А и тук можеш да се върнеш, когато поискаш, не преувеличавай! Хайде, продължавай с високо вдигната глава и не се обезкуражавай поради каквато и да е причина. Помни какво ми обеща!

– Какво? Да се обличам, защото там навсякъде има климатици ли?

– Да, точно това! – баба ѝ се разсмя. – А сега върви и не се обръщай назад!

– Бабо?

– Да?

– Обичам те.

– И аз, скъпа.

– Как ще се справя без теб?

– Ще се справиш, ще се справиш, а и можеш да ми се обаждаш, когато поискаш. Гласът ми е още достатъчно силен, а и в трудни моменти ще ти говоря по телепатия като в онзи филм за деца, който ми пусна, как се казваше?

– Кой филм?

– А да, онзи с космическите кораби, с лошия, който е и негов баща, но това не се знае и накрая става добър! Сега обаче те оставям, защото капонатата* няма да се сготви сама.

* Капоната (la caponata) – типично за сицилианската кухня ястие. Състои се от пържени зеленчуци (основно патладжани), подправени с доматиен сос, целина, лук, маслини, каперси и др. – *Б.пр.*

– А, *Междузвездни войни!* Какви умения имаш само да преразказваш, бабо. Чао тогава, ще ти се обадя, когато пристигна.

– Целувам те, малката. Бъди послушна! Тоест направи всичко онова, което баща ти би ти казал да не правиш!

Добро решение да се обади на баба си Марта. Така успя да неутрализира досадното дяволче с образа на баща ѝ, което се възползваше от моментите ѝ на слабост, за да я изпълни със съмнения.

Предния ден беше обещала на баба си да се облича, но също така да търси пътя си, без да позволява да ѝ влияят. Нищо повече. Не трябваше да печели наградата „Пулицър“ за три месеца стаж във вестник, а трябваше да изясни за себе си желанията и мечтите си, преди да е станало твърде късно.

Баба ѝ имаше право: „Ти трябва да избираш, иначе другите ще изберат вместо теб“.